

værende uheldige Communicationsforhold Mange maaskee ikke vidste, hvad der var foregaaet i Mellemtiden, og ialfald saa hurtigt, at Islænderne ikke havde haft tilstrækkelig Tid og Ro til at sætte sig ind i den indtraadte Forandring i Sagen, hvorved det maa være mig tilladt at bemærke, at ligesom den ældste Sags Tid og til den Dag idag hører en for stor aandelig Bevægelighed ikke til de Feil, hvoraf Islænderne fortrinnsviis lide. Jeg troer derfor, at det havde været rigtigst i et særligt lille Lovforslag at forelægge for det islandfse Althing de uden Tvivl hensigtsmæssige Bestemmelser om en Forandring i Valgloven, som findes i det særlige islandfse Forfatningsudkast, men forøvrigt at benytte Tiden til at forbedre ikke blot Althingets Medlemmer, men hele det islandfse Folk ved alle de Dplysningens og alle de Dverbeviisningens lovlige Midler, hvoraf Regjeringen var i Besiddelse, til at kunne drøfte Sagen, forinden de bleve kaldede til at sige deres sidste Ord i samme. Med Althingsessionen for 1869, som efter denne Forudsætning burde have været baade saa kort, saa stille og saa indholdslos som mulig, vilde Valgperioden være udloben, og da vilde Nødvendigheden af nye Valg være indtraadt af sig selv. Men den høitærede Justitsminister notedes ikke engang med strax og uden al Forberedelse at kaste denne Sag ind i det islandfse Althing, men han indledede dette med en Dpløsning af Althinget. En Dpløsning er nu ligesom en Krigstrompet, der kalder alle Eidskaber til Vaaben, og dette maatte naturligviis dobbelt blive Tilfældet, naar den kom pludselig som en Ovrumpning og saa uventet, at Valgerne knap kunde vide, hvad der var paa færde, eller hvad der ved de nye Valg skulde opnaaes. Jeg kan naturligviis ikke indestaae for, at en mere besindig og rolig Fremgangsmaade vilde have ført til et bedre Resultat, men det troer jeg, at Enhver vil erkende, at den valgte Fremgangsmaade, uden Varsel at opløse Althinget og at udskrive nye Valg, uden at Valgerne havde tilstrækkeligt Kjendskab til

Sagens nye Stilling, endfise havde haft Tid til en moden og rolig Dverveelse, var det samme som med Nødvendighed at berede sig selv et Nederlag. Jeg har her kun omtalt Dpløsningen fra Klogskabens, ikke fra Lovlighedens Side; i denne sidste Henseende skal jeg indskrænke mig til at tiltræde, hvad Althingets Præsident sagde i sin Slutningstale, at „Forordningen om Althinget ikke forudsætter, at Althinget kan opløses eller Valg foretages til anden Tid end den dert bestemte“. Dette juridiske Spørgsmaal vil jeg imidlertid lade staae hen og kun udtale som min Dverbeviisning, at den fulgte Fremgangsmaade ikke var skiftet til at føre til noget gunstigt Resultat. Udfaldet har da ogsaa været, at det af de nye Valg fremgaaede Althing har været endnu mindre tilbøieligt til Dvereenskomst end det opløste, og da man dog ikke vil stride til en ny Dpløsning, saa sidder man nu for en Række af 6 paafølgende Aar inde med dette nye Althing, hvori Medlemmerne af Fleertallet, Mand for Mand, have udtalt og bundet sig og gjenfærdig have styrket hinanden i den Dpfattelse, som man ønskede at bringe dem bort fra.

Men medens den ærede Minister nu ved denne Ubekændighed — jeg kan ikke give den et andet Navn — havde berøvet sig selv ethvert Middel til ad Dverbeviisningens og Dplysningens lovlige Veie at indvirke paa Valgerne og havde berøvet de Valgte Tid og Ro til at gjøre sig fortrolige med og saavidt mulig at forsones sig med den nye Situation, saa har han derimod ganske vist med al mulig Dydelighed skildret dem denne Situation. Det vil af Althingets Forhandlinger, som ere blevne Rigsdagen meddeelte, sees, at Ministeren i selve det forelagte Lovudkasts Motiver oplyste Islænderne om, at, naar Commisarius i en tidligere Samling havde indrømmet dem besluttende Myndighed for den ene Gang og i den ene Sag, saa havde han dertil manglet Kongens Bemyndigelse, og at Stillingen nu ialfald var den, at Althinget med Genhyn til